

شنبه 5 خرداد 1397 - 10-1397، رمضان 1439 - 26 می 2018

اولین اکتشاف نفت در ایران (1287 ش)

اولین اکتشاف نفت در ایران (1287 ش)

در پنجم خردادماه 1287 ش برابر با 26 می 1908 م در حالی که عملیات اکتشاف نفت به یأس تبدیل شده بود، نخستین چاه نفت ایران در شهرستان مسجد سلیمان از شهرهای استان خوزستان در عمق 600 متری زمین به نفت رسید و نفت تا ارتفاع 25 متر از سطح زمین فوران کرد. این واقعه، باعث شد که امپراتوری انگلیس، جهت حفظ منابع نفتی، اقدام به احداث و گسترش تأسیسات عظیم استخراج، تصفیه، صدور نفت و تولیدات نفتی در جنوب ایران نماید. یک سال بعد ساخت پالایشگاهی در این منطقه آغاز شد و به بنا نهادن شهر آبادان منجر گردید و پالایشگاه آبادان، برای مدت‌های طولانی بزرگ‌ترین پالایشگاه جهان به شمار می‌رفت. شهر مسجد سلیمان از نظر وجود معادن و تأسیسات نفتی از اهمیت بسیاری برخوردار است و تاکنون بیش از 250 حلقه چاه نفت در آن حفر شده است. یکی از نویسندگان انگلیسی در این باره نوشته است: "به این ترتیب، صنعتی آغاز شد که در طی دو جنگ جهانی، نیروی دریایی انگلستان را نجات داد ولی برای ایران زحمتی ایجاد کرد که از مجموع مزاحمت‌های دولت‌های دیگر، بیشتر بود".

آغاز مجدد جنگ شهرها از سوی عراق در اوج جنگ تحمیلی (1364 ش)

رژیم بعثی عراق، در طول هشت سال دفاع مقدس غیور مردان سپاه اسلام، همواره پس از شکست در جبهه‌های جنگ و از کف دادن بخشی از مواضع خود، از درماندگی، تنها راه چاره را در بمباران مناطق مسکونی و غیرنظامی می‌دید و به این روش غیرانسانی متوسل می‌شد تا به زعم خود، شکستش را پنهان کند. با فرار بعثیان به عمق خاک عراق و خارج شدن شهرهای زیادی از زیر آتش توپخانه و موشک‌های بُرد متوسط عراق، ابرقدرت‌ها، موشک‌هایی با بُرد بلند در اختیار رژیم بعث گذاشتند و بار دیگر، سیاست بمباران مناطق مسکونی، از سر گرفته شد. در جریان این بمباران‌ها، عده زیادی از مردم بی‌پناه در شهرهای مختلف کشور به خاک و خون کشیده شدند و برگ ننگین دیگری به کارنامه سپاه رژیم بعث و حامیان مزور آنان اضافه گشت. در این میان به منظور مقابله به مثل، خلبانان متهور ایرانی نیز، بارها مناطق حساس و استراتژیک عراق را هدف حمله خود قرار دادند.

درگذشت دکتر "علی اکبر سیاسی" بنیانگذار و پدر روانشناسی جدید ایران (1369 ش)

علی اکبر سیاسی در سال 1273 ش در تهران به دنیا آمد. پس از اتمام تحصیلات دانشگاهی، در روزگار احمدشاه قاجار، در امتحانات اعزام دانشجوی به خارج، شاگرد اول شد و بعدها در فرانسه دکترای علوم تربیتی و روانشناسی گرفت. علی اکبر سیاسی تحت تأثیر جریان‌های فکری و اجتماعی ناشی از زندگی در اروپا، با چند تن از دوستانش که در فرنگ تحصیل کرده بودند، حزب ایران جوان را تأسیس کرد. او پس از بازگشت از اروپا به تدریس در مدرسه دارالفنون، نظام و علوم سیاسی پرداخت و با تأسیس دانشگاه تهران به استادی این دانشگاه نائل آمد. وی بعدها که انجمن روانشناسی ایران تأسیس شد به ریاست آن انجمن برگزیده شد و ریاست مؤسسه روانشناسی دانشگاه تهران را برعهده گرفت. دکتر سیاسی همچنین مدت دوازده سال ریاست دانشگاه تهران را به عهده داشت. دکتر سیاسی، وزیر فرهنگ در دولت احمد قوام و علی سهیلی و نیز وزیر مشاور در هیئت دولت مرتضی قلی بیات، وزیر فرهنگ دولت ابراهیم حکیمی و وزیر امور خارجه دولت ساعد بود. او در پایه‌گذاری یونسکو همکاری داشت و عضو فرهنگستان ایران و شورای عالی فرهنگ بود. وی پس از کناره‌گیری از ریاست دانشگاه، با استادی و تدریس در دانشکده ادبیات خدمت می‌کرد و به مقام استادی ممتاز رسید. دکتر سیاسی، ده سال پایانی عمر را در اروپا و آمریکا زندگی می‌کرد و به کارهای علمی می‌پرداخت. از دکتر سیاسی آثار متعددی بر جای مانده که اصول روانشناسی، روانشناسی پرورشی، روانشناسی جدید، منطق و فلسفه، هوش و خرد و... از آن جمله‌اند. وی اصول روانشناسی جدید را در ایران بنیاد نهاد، از این رو به نام بنیانگذار و پدر روانشناسی جدید در ایران معروف می‌باشد. دکتر علی اکبر سیاسی پس از سالیانی که در اروپا زندگی می‌کرد، در سال 1368 به ایران بازگشت و سرانجام در خرداد 1369 در 96 سالگی در تهران درگذشت.

وفات حضرت خدیجه (س) همسر با وفای پیامبر اسلام (ص) بنا به روایتی (10 بعثت)

حضرت خدیجه (س) که از زنان نامدار و ثروتمند قریش بود پانزده سال قبل از بعثت با پیامبر اسلام (ص) ازدواج کرد. این بانوی بزرگوار اولین فردی بود که به رسالت پیامبر ایمان آورد و با تمام توان و ثروت خود به یاری دین اسلام برخاست. وجود حضرت خدیجه برای پیامبر اسلام به قدری اهمیت داشت که پیامبر اکرم (ص) رحلت این بانوی بزرگ را مصیبتی عظیم خواند و سال رحلت حضرت خدیجه و حامی بزرگ دیگر خود یعنی حضرت ابوطالب را عام الحزن یعنی

کشف عامل بیماری مالاریا توسط "آلفونس لاوران" پزشک فرانسوی (1880م)

شارل لویی آلفونس لاوران، پزشکی فرانسوی بود که پس از اخذ دکترای خود، به خدمت نظام درآمد و به الجزایر اعزام شد. وی در آنجا فرصت مناسبی داشت تا در مورد بیماری مالاریا که همه ساله در بسیاری از نقاط جهان، جان انسان‌ها را زیاده‌ر می‌گرفت، تحقیقات کافی و مطالعات لازم به عمل آورد. در نتیجه در 26 مه 1880م به کشف عامل این بیماری موفق شد. لاوران پی برد که عامل بیماری مالاریا، از نوع باکتری نبوده، بلکه موجودی تک‌یاخته از سلسله آغازیان است. این نخستین بار بود که موجودی تک سلولی به عنوان عامل مولد یک بیماری شناخته می‌شد. این موجودات انگلی توسط پشه‌ها، هاپی موسوم به آنوفل وارد بدن و خون می‌شوند و بیماری را منتقل می‌کنند. پس از انتقال باکتری به بدن و تکثیر آنان، شخص در ابتدا دچار لرز می‌شود و در نتیجه ترکیب گویچه‌های سرخ پر انگل و پراکنده شدن انگل‌ها، درون آن در خون، بیماری مالاریا یا تب نو شکل می‌گیرد. برای نابودی این بیماری باید محل زندگی پشه آنوفل در باتلاق‌ها را خشکانید و این پشه‌ها را به وسیله سم‌پاشی از بین برد. لاوران در سال‌های بعد نیز به مطالعه در باب بیماری‌های مناطق گرمسیری پرداخت و در سال 1907م به سبب تحقیقاتش در باب کشف عامل بیماری مالاریا، به اخذ جایزه نوبل نائل آمد. سال‌انده نامید، زیرا ابوطالب عموی پیامبر نیز در همان سال وفات یافته بود. پیامبر اکرم(ص)، حتی سال‌ها پس از رحلت آن بانوی بزرگوار، از ایشان به خوبی و نیکی یاد می‌کرد و او را ستایش می‌نمود. آن حضرت در جواب کسی که به پیغمبر گفت: خداوند، بهتر از خدیجه را به تو عوض داده است، فرمود: "سوگند به خدا که خداوند، مرا بهتر از او عوض نداده است. او به من ایمان آورد، هنگامی که مردم کفر ورزیدند و مرا تصدیق کرد، آنگاه که مردم مرا تکذیب کردند و با مال خود مرا یاری نمود، آنگاه که مردم، مرا محروم ساختند و پروردگار، مرا تنها از میان زنان، از او به ولادت فرزند روزی داد." ام المؤمنین خدیجه(س) به هنگام وفات 65 سال داشت.

ارسال نامه ی کوفیان برای "امام حسین(ع)" جهت عزیمت امام به عراق(60ق)

امام حسین(ع) پس از ترك اعتراض‌آمیز مدینه و ورود به مکه، به افشای ماهیت ضد اسلامی دستگاه یزید پرداخت. در این حال، مردم کوفه که خاطره‌های حکومت علی(ع) را از بیست سال پیش در خاطر داشتند، از امام حسین(ع) جهت رهبری خود دعوت کردند. از آن پس، سران شیعیان کوفه، نامه‌هایی به حضور امام نوشتند که اولین نامه در دهم رمضان سال شصت هجری به دست آن حضرت رسید. ارسال نامه‌ها از طرف شخصیت‌ها و گروه‌های متعدد کوفی همچنان ادامه یافت به طوری که تنها در یک روز، ششصد نامه به دست امام رسید و مجموع نامه‌هایی که به تدریج می‌رسید، بالغ بر دوازده هزار نامه گردید. دعوت کوفیان، بعد تازه‌ای به وضعیت داد و وظیفه‌ای تازه‌ای برای امام ایجاد کرد. بنابراین و با در نظر گرفتن شرایط موجود بود که امام حسین(ع) تصمیم به عزیمت به عراق گرفته، راهی آن دیار شد.